

Maandag 27 september 1915.

Koffiebezoek van twee dames: een hollandsche en een duitsche, sedert vele, vele jaren in Gent getrouwd en woonachtig.

Het gesprek met de duitsche is lang niet verkwikkend ze zegt: "De oorlogsleening van twaalf milliard is in Duitschland door duitschers alleen ingeteekend. Hoe rijk moet dat land niet wezen. God is inderdaad met hen, alles slaat hun mede. Nu kiest Bulgarije partij voor Oostenrijk. Met een dergelijke versterking zijn alle invallen der Bondgenooten tegen de Dardanellen onmogelijk; den strijd aldaar volhouden is onnoodig bloedvergieten. En de Russen, steeds achteruit, achteruit... letterlijk verpletterd..."

Zij heeft dezen morgen de Kölnische Zeitung gelezen: "Zeppelins zijn onlangs over Londen gevlogen. Liverpool Station ligt in gruis. Verscheidene straten zijn deels verwoest. De luchtgevaarten van de Duitschers zijn zoo doelmatig, en machtig, dat de Engelsche machienes er geen vat op hebben en lijdzaam de bestorming er van dulden moeten."

De hollandsche dame bezieet mij, ik bezie haar, we doen geen enkel wimperteeken, onze blik staat vol telepathie van gedachte. De spreekster herneemt: "Arm België, het ergst van al er aan toe!" Ze heeft België lief. Zij woont even graag in Gent als haar belgische man. Ze leven gelukkig onder de Gentenaren... Gelukkig, dat ze geen zonen heeft... ze zouden tegen haar vaderland de wapens moeten opnemen!...

Het wordt donker, ze willen heen, het is hun tijd, betreuren ze. Ik leid hen beneden en wij nemen — ik met de eene een gedwongen vriendelijk afscheid... Waarom ontvang ik zulke menschen in mijn huis?... Is een lange omgang van vroeger een verontschuldiging daartoe?...

Bij het openen der voordeur waait een windstoot in het gelaat, de stortregen kletst op het plaveisel en de roode weerschijn van het lantaarnlicht danst in de plassen der straat.

Omzichtig dalen ze de vier stoeptreden af, en de twee nagekeken open zwarte regenschermen, overtrommeld door de dichte droppen, trekken verder in de halve duisternis verdwijnend voort... Ik hield van die twee dames en hun gezelschap. Van de eene houd ik nog. Helaas! Vandaag... wat is mijn gemoedsstemming somber en mijn hoop ontmoedigd!

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)